

DAISY WART este o actriță care interpretează roluri din piesele lui Shakespeare, nu o vrăjitoare. Ea trebuie să scape de școala de vrăjitoare de la Toadspit Towers pentru a juca rolul Nick Bottom.

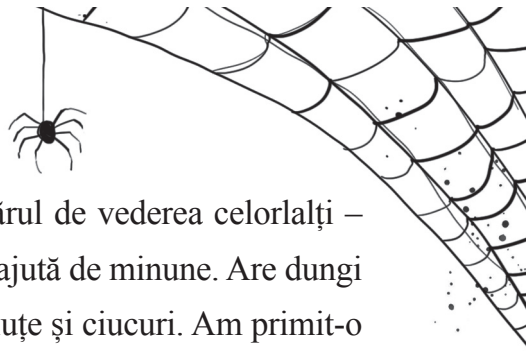
Numele meu este Daisy Wart și trăiesc în lumea celor ÎMBUFNAȚI. Bunica mea m-a ABANDONAT la Toadspit Towers, școala pentru vrăjitoare, deși eu nu sunt, în niciun caz, VRĂJITOARE. Eu sunt ACTRIȚĂ.

Buni Wart mă împinge de la spate cu coada măturii pe treptele școlii. Ea e o adevărată vrăjitoare: pelerină neagră, pălărie neagră și, dacă nu i se face pe voie, roșie în obraji. Buni Wart e durdulie precum o rochie umplută cu pernuțe.

Eu nu sunt nici durdulie, nici slăbănoagă. Sunt între. Buni zice că figura mea îi face pe ceilalți să zâmbească. Dar într-un mod prietenos. Și că ochii mei verzi îi aduc aminte de ceaiul ei preferat, de urzică. Doar părul meu castaniu, cârlionțat și aspru, o scoate din sărite. Păi cum să nu?

De obicei îmi ascund părul de vederea celorlalți – căciulița nouă de lână mă ajută de minune. Are dungi verzi și galbene, are urechiuțe și ciucuri. Am primit-o de ziua mea de naștere și este și va fi preferata mea până la sfârșitul lumii și n-o voi scoate din cap niciodată. Punct. Deși nu prea se asortează cu rochița primită tot de ziua mea, care este albastră cu floricele albe. Bine, nu se potrivește nici cu ghetuțele verzi (care se asortează cu ochii mei). Și am șosete purpurii.

— Haide, drăguță, îmi șoptește. Nu te mai codi. Știi că ăsta-i cadoul pentru cei unsprezece ani de i-ai împlinit. La mulți ani!

Cadou? N-aș crede. Ne aflăm în fața unei clădiri părăsite. Soarele asfințește și umbrele se întind peste tot locul, dar se vede clar că-i o ruină. Bălării ies de prin crăpături, ici-colo rădăcini vechi împing pământul, se agață de ziduri și se încolăcesc de cadrul ușii.

— Buni, zic eu bătoasă. Este unul dintre momentele când merită să-ți pui mâinile în șolduri, deci le pun. Ciocolata pe care o am în rucsac este un cadou. Operele Complete ale lui William Shakespeare, ediția ilustrată pe care o am, de asemenea, în rucsac, e un

cadou. Banii pe care-i am tot în rucsac pot fi un cadou. Dar să mă părăsești la școala vrăjitoarelor, asta nu-i un cadou pentru mine! Uite că nu am de gând să pășesc într-o dărăpănătură numită Toadspit Towers, pur și simplu, fiindcă eu NU SUNT vrăjitoare!

Clar, e un moment decisiv, trebuie să îmi încrucșez brațele pe piept. Și să arunc o privire cruntă, doar mă pricep să mă încrunt.

Buni țâțâie din buze și mă înghiontește din nou.

— Hai odată, drăguță. Lasă teatrul. Ești vrăjitoare fin'că așa știi io. Io văd pălăria ta de vrăjitoare. Mai vrei dovadă? Ia, bate în ușa asta până nu-ți dibuiesc iar poponeața cu coada de mătură!

O văd cum agită mătura, dar nu mă mișc din loc. Orice-ar fi, NU AM DE GÂND să ating acel ciocănel agățat de acea ușă. Deoarece acel ciocănel este capul monstruos al unui gargui care tocmai se uită mânios la mine. Și scrâșnește din dinți – da, are dinți. Poți să rămâi fără degete dintr-o încercare ca asta. Iar mie îmi plac degetele mele. Vreau să le păstrez pe toate.

Tresărim amândouă când garguiul prinde glas și ne întreabă cu o voce venită parcă de pe altă lume:

— Sunteți voi vrăjitoare?

— Chiar așa, răspunde buni. Apoi mă înhață și mă pomenesc dusă pe sus. Are ceva putere pentru o bunicuță! Două vrăjitoare suntem, spune.

— Ba numai una! mă răstesc eu.

— Două! tună buni.

— Dovediți-o! ne răspunde garguiul.

Buni apucă fălcile garguiului, îi închide gura și-i izbește bărbia de ușă. Trei bătăi zdravene fac să răsune toată clădirea. După ce îi dă drumul, monstrul încearcă să-și dezlipească buzele una de alta.

— Acu' ți-am dovedit? îl iscodește ea.

Căpățâna încuviințează mohorâtă și deschide iar gura. Ecoul bătăilor se mai aude o vreme, apoi se așterne din nou liniștea.

— Vezi, nu-i nimeni aici, mă trezesc eu. Fac un pas înapoi și privesc cu atenție clădirea. Dintr-o fereastră spartă, undeva sus în turnul din dreapta, își face apariția un stol de lilieci, plutind în lumina amurgului de toamnă. Până și liliecii pleacă. Cred că școala e închisă. Poate că toate vrăjitoarele au dat ortul popii și s-au mutat în raiul vrăjitoarelor. O

cuprind cu un braț în jurul umerilor: Uite, îți fac o propunere. Hai să mergem acasă și, timp de o lună de-acum înainte, îți voi pregăti ceaiul tău preferat de urzică, știi că te liniștește. Ți-l aduc la pat și... poți să uiți de Toadspit Towers.

Când tocmai părea că am convins-o, spre nemărginita mea dezamăgire și nemărginita ei bucurie, ușa prinde a se deschide încet, ca într-un film de groază.

Scââârțțț...

Mă aștept să apară Dracula, monstrul lui Frankenstein, vârcolaci...

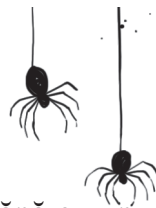

Da' de unde.

În cadrul întunecat al ușii s-a ivit o femeie cu un picior de lemn. Stângul. E gălbui ca un miez de ananas, ascuțit și are o dungă aurie. Bănuiesc că doamna e vrăjitoare deși nu seamănă deloc cu buni. Poartă o rochie elegantă, scurtă, roșie. Roșie ca focul. O cingătoare lată, neagră, îi strânge talia. Exact în vârful capului, o pălărie de vrăjitoare, tot roșie, îi acoperă părul scurt, negru. Pălăria e netedă și mătăsoasă, nu ca a bunicii; pălăria lui buni este aspră precum pânza de sac și nițel îndoită la vârf.

O brățară-talisman din argint îi alunecă pe încheietura mâinii în vreme ce degetele cu unghii ascuțite, stacojii, bat darabana în ușă. Garguiul arată de parcă l-ar fi luat cu răcori și, în tot timpul ăsta, eu am impresia că genunchiul ei din lemn... se uită la mine:

de fiecare parte are câte-un nod care seamănă cu un ochi. Da, unul dintre ei tocmai a clipit. Ori s-a zbătut doar?

Femeia ne țintuiește cu privirea. Nu o privire din aceea care ucide, ci una care ofilește totul în jur. Deocamdată sunt norocoasă: o privește pe buni, nu pe mine. Nu încă.

— Mata ești directoarea? o întreabă buni. Ești doamna Toadspit?

— Nu, răspunde femeia. Eu sunt domnișoara Constance Thorn¹. Sunt profesor titular la Toadspit Towers. Acum poți vorbi.

Buni mă trage până pe ultima treaptă.

— Am aci o vrăjitoare, adaugă ea. Una deosebită. Foarte deosebită, dacă e să crez în presimțirile mele. Și presimțirile mele nu mă-nșeală. E ursita ei să fie...

Domnișoara Thorn o întrerupe plictisită:

— A, desigur. Ursita. Apoi catadicsește să mă privească. Pe mine. De sus până jos. Când ajunge la căciuliță, își mijeste ochii. Nu cred că-i place căciulița mea. Brățara-talisman de la încheietura ei zornăie,

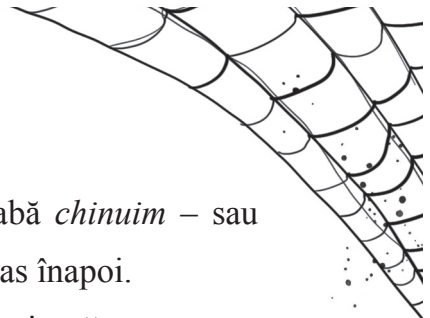
¹ Thorn = spin, ghimpe, țeapă în limba engleză (n. trad.)

deși nu și-a mișcat deloc mâna. Brățara zornăie din nou și, fără a-și lua ochii de la mine, domnișoara Thorn desface una dintre amuletele brățării. E un liliac de argint care se preschimbă brusc într-un liliac adevărat și i se agață de ureche ca și cum i-ar șopti ceva.

Habar nu am ce-i trece prin minte domnișoarei profesoare: chipul ei nu trădează nicio emoție. E precum o statuie. Liliacul i se lasă în jos pe umăr și o aud zicând:

— Ai voie să intri în sălașul sacru al educației. Unde cultivăm spiritele și domolim trupurile.

Domolim s-a înțelea mai degrabă *chinuim* – sau așa mi s-a părut că sună. Fac un pas înapoi.

Din spate, buni mă împinge și mă pomenesc dincolo de ușă, într-un hol prăfuit și îmbâcsit.

— Nu vă deranjați că dau buzna și io, spune buni în urma mea. Zic să gustăm o ceașcă faină cu ceai și-un fursec până punem la cale ce facem cu fata asta.

— Până una-alta, răspunde domnișoara Thorn înainte ca buni să pășească peste prag – și rostește rar, pâ-nă u-na-al-ta, așa cum rostesc actrițele (asta am să țin minte) – nu pe dumneavoastră v-am invitat. Doar pe copilă.

Până să apuce buni să zică „DAR“, ușa i se trânteste în nas.

— Lasă-mă să intru! strigă buni izbind de-afară în ușă.

— Lasă-mă să ies! strig eu, izbind dinăuntru.

Aud apoi un țipăt, un strigăt și un oftat. E buni, ai cărei pași se îndepărtează rapid pe alee.

— Lăsați-mă-n pace! răcnește ea. Lăsați-mă, dihaniilor! Io mi-s vrăjitoare, nu mă puteți mânca!

Mii de tunete și fulgere! Pâ-nă u-na-al-ta, buni a dat bir cu fugiții și m-a lăsat aici. Nu pot să cred!

— Tocmai ați făcut o IMENSĂ greșeală, îi spun domnișoarei Thorn, declamând ca într-o piesă de Shakespeare. Îmi încrucișez brațele pe piept pentru a sublinia ideea: O mare, o TERIBILĂ greșeală.

— Eu nu fac greșeli, îmi răspunde ea. Lovește cu toiagul în picior: Lucruri cumplite se întâmplă când cineva greșește. Te rog să mă urmezi.

Apoi, exact când eram gata-gata să-i răspund și să-i spun că nu intenționez să mai fac nici măcar un pas, se întoarce și pleacă. Luând cu ea singura lumină de-acolo. Borul pălăriei sale strălucește în întuneric, făcând-o să arate ca un felinar ambulant.

Iată-mă singură în negura holului aceluia mare, înspăimântător și unde trage groaznic. Nu mă voi mișca din loc. Niciun pas până nu-mi dau drumul de aici.

Ușa începe să mârâie.

